

РЕШЕНИЕ

№ 7489

гр. София, 10.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.12.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11621** по описа за **2021** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 11.10.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав по НАХД № 10570/2021г. е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 17-4332-018873/29.09.2017г., издадено от началник сектор при Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на основание чл.182, ал.1, т.6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ на М. А. Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 750 лева за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП, както и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца.

Недоволен от решението е останал Д. като го обжалва и с доводи за неправилно приложение на материалния закон моли за отмяната му и за отмяната на потвърденото с него НП. Твърди, че районният съд не е положил всички усилия за установяване на действителната фактическа обстановка. Не било установено от съда, че условията и редът за видеозаснемане, регламентирани в Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. не били спазени – не било доказано, че участъкът от пътя, в който е осъществен видеоконтролът с мобилното техническо средство, е предварително обозначен, което задължение произтича от разпоредбата на чл.165, ал.2, т.8 ЗДвП и чл.7, ал.1 от наредбата, с пътен знак Е24. Мотивирано е на следващо място, че е изтекла давността

за наказателно преследване. Претендират се направените по делото разноси. В съдебно заседание касаторът, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява. От пълномощника му адв.К. са постъпили бележки по съществува на спора.

Ответникът по касационното оспорване, редовно и своевременно призован за датата на откритото съдебно заседание по делото, не изпраща представител. Не ангажира становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е прието за установено от фактическа страна, че на 03.08.2017г. в 18,11 часа касаторът управлявал лек автомобил марка „С.“, модел „С8“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] по [улица], с посока на движение от [населено място] към [населено място], като при № 271 се движел със скорост от 108 км/ч при въведено общо ограничение на скоростта от 50 км/ч. Нарушението било заснето с технически изправна мобилна камера за контрол на скоростта TFR1-M № 560.

Въз основа на така установената фактическа обстановка решаващият съд е обосновал извод за законосъобразност на НП. Изложените мотиви са, че доказателствата по делото установяват по несъмнен начин извършването на нарушението от Д. като превишението от над 100% на допустимата скорост изключва прилагането на института на маловажността, регламентиран в чл.28 ЗАНН.

Решението е правилно.

Разпоредбата на чл.21, ал.1 ЗДвП постановява, че при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство от Категория В е забранено да превишава стойност от 50 км/ч в населено място. Според ал.2 на с.р., когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал.1, това се сигнализира с пътен знак.

В настоящия случай от доказателствата по делото е установено, че касаторът на 03.08.2017г. се е движел в [населено място], по [улица] с лек автомобил /ЛПС Категория В/ със скорост на движение 108 км/ч при въведено общо ограничение на скоростта с разпоредбата на чл.21, ал.1 ЗДвП от 50 км/ч. За посоченото нарушение чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП предвижда налагането на административно наказание „глоба“ в размер на 700 лв. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 km/h превишаване над 50 km/h глобата се увеличава с 50 лв. В случая, както правната квалификация на нарушението, така и приложената санкционна норма са определени правилно, както е посочил решаващият съд.

Първото възражение на касатора е, че съдът не е установил фактическата обстановка в нейната пълнота, което обаче не е съответства, както на мотивите на решението, така и на доказателствата по делото.

На следващо място се твърди, че пътният участък, в който е извършено нарушението, заснето с мобилно техническо средство, не е бил обозначен с пътен знак Е24.

С измененията на ЗДвП, обнародвани в ДВ бр.19/2015г. в чл.165, ал.2, т.8 ЗДвП е регламентирано задължението на определените от министъра на вътрешните работи служби да обозначават чрез поставяне на пътни знаци, да оповестяват в средствата за масово осведомяване или на интернет страницата на Министерството на вътрешните работи, участъка от пътя, на който се осъществява контрол по спазването на правилата за движение чрез автоматизирани технически средства или системи. Разпоредбата обаче е отменена с изменението на ЗДвП, обнародвано в ДВ, бр.54/05.07.2017г., като по този начин е отпаднало и изискването за обозначаване на поставено автоматизирано техническо средство. Предвид това посоченото възражение се явява неоснователно, а доколкото с изменението на закона, обн.ДВ, бр. 19 от 2015г., е изменена разпоредбата на чл.189 ЗДвП, съответно е създадена нова т.65 в § 6 от допълнителните разпоредби на закона дефинираща понятието "Автоматизирани технически средства и системи" като е променен редът за видеозаснемане на нарушенията на правилата за движение, то посоченото възражение е и неотнормосимо към конкретния случай.

Действително, след измененията в ЗДвП, обн. ДВ бр.19/2015г., на основание чл.165, ал.3 ЗДвП е приета от министъра на вътрешните работи Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, обн. Дв, бр.19 май 2015г. Чл.7 от наредбата предвижда, че местата за контрол с мобилни и стационарни автоматизирани технически средства и системи се обозначават с пътен знак Е24 и се оповестяват чрез средствата за масово осведомяване или на интернет страницата на Министерството на вътрешните работи /ал.1/; пътният знак Е24 се поставя преди мястото за контрол във всяка посока на сработване на автоматизираните технически средства и системи. При указване на мястото на контрол с преносим пътен знак Е24 разположението му се документира със снимка /ал.2/; под пътен знак Е24 се поставя допълнителна табела Т2, указваща дължината на контролирания участък, в случаите, когато се осъществява контрол: 1. на няколко места за контрол, разположени в един участък; 2. във време на движение. Посочената разпоредба е отменена с изменение, обн. ДВ, бр.6 от 2018г., в сила от 16.01.2018г., т.е. е била в сила към датата на извършване на нарушението – 03.08.2017г. Същата обаче противоречи на изменението на закона, обнародвано в ДВ, бр.54/05.07.2017г., и на основание чл.13, ал.2 ЗНА не следва да се прилага.

На трето място се твърди, че е изтекла давността за наказателно преследване. Посоченото възражение също е неоснователно по следните съображения:

Във връзка с давността ЗАНН дава конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влязъл в сила административнонаказателен акт /чл.82 ЗАНН/ и в разпоредбите на чл.34 ЗАНН за административно наказателното производство в частта, която се развива пред административно наказващия орган. За съдебната фаза на административнонаказателното производство изрична уредба в ЗАНН не се съдържа. По силата на преpraщачата норма на чл.11 ЗАНН, в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност по НК.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл.79 предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 НК

наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. Разпоредбата на чл.81, ал.3 НК е регламентирала абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. Съгласно тази разпоредба независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл.80, ал.1 НК, а в настоящия случай т.5 на чл.80, ал.1 НК. Следователно в конкретния случай давността е три години, а абсолютната давност е четири години и половина от момента на извършване или довършване на нарушението по аналогия от чл.80, ал.3 НК.

Предвидената от законодателя тригодишна давност в случая е неприложима, тъй като административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН на датата на извършване на нарушението.

Не е погасена и абсолютната давност за административнонаказателно преследване, тъй като от датата на извършване на нарушението – 03.08.2017г., към датата на постановяване на окончателния съдебен акт не са изминали предвидените в чл.80, ал.3 вр. чл.80, ал.1, т.5 НК четири години и половина – те изтичат на 03.02.2022г.

По изложените съображения оспореното решение не страда от пороците, релевиращи с касационната жалба, нито от пороците, за които съдът следи служебно и следва да бъде оставено в сила. При този изход на спора на касатора разноска не се следват. Такива са дължими на ответната страна, но при липса на направено искане съдът не може да ги присъди служебно.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 11.10.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав по НАХД № 10570/2021г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.